

AM FOST IN STINA TOMII

Atunci cind am venit la Focul Viu, am auzit vorbindu-se pentru prima data de Avenul din Stina Tomii si despre eroica lui explorare de prin anii '70. In acel moment mi-am dorit foarte tare sa pot sa ma confrunt si eu cu acest "monstru" al avenelor din Retezat prin verticala sa absoluta de -114,5 m.

De aceea, din acel moment, am vrut sa invat si sa ma antrenez pentru a stapini cit mai bine tehnica alpina.

Anii au trecut. De cite ori aveam timp liber si gaseam un coechipier ma duceam sa mai "fac" un aven si daca era posibil cit mai mare.

Si iata ca aceasta pasiune a mea pentru avene, lucru pentru care de multe ori am avut discutii cu colegii de club, avea sa fie rasplatita.

La sfirsitul taberei din luna august 1983 de la Alunii Negrii impreuna cu Dorel Mogoseanu si Mircea Truica, am plecat pe o ploaie marunta spre Cimpu Mielului, punctul de unde vroiam sa atacam marele aven din Stina Tomii. Visul meu de atitia ani incepea sa devina realitate.

Echipamentul nostru era format dintr-o coarda de 80 m, o coarda de 60 m, coboritor cu role "Petzl", croll-uri "Petzl", blocatoare "Jumar" si shunturi pentru trecerea nodurilor. Echipamentul era deosebit de usor, eficient si sigur pentru ceea ce ne propuseseam. Avind acest echipament, cel mai modern in acel moment, prezenta unor corzi de asigurare era complet inutila.

Ajunsi la Cimpu Mielului am poposit la o cabana forestiera cu oameni foarte ospitalieri si am plecat cu Dorel in cautarea avenului care stiam doar ca se afla in "Cracul Stinii Tomii". Dupa aproape 800 m diferenta de nivel parcursi foarte rapid am ajuns la golul alpin, unde, pe o suprafata de calcar demoralizant de mare trebuia sa cautam si sa localizam avenul. Dupa mai multe ore de cautari infructuoase, atunci cind oboseala si setea ajunsesera de-a dreptul chinuitoare, pe drumul de intoarcere, linga un pilc de prazi, am gasit gura aproape

circularea a marelui aven care m-a obsedat atita timp. In acel moment ne-am repezit in cautarea unei pietre pe care sa o aruncam in aven pentru a-i sonda adincimea. Dar ,surpriza , in jurul avenului nu existau pietre deoarece ciobanii, oameni curioasi si ei, au tot sondat avenul. In sfirsit am gasit o piatra pe care am aruncat-o in aven si ...nimic ! Dupa un timp care ni s-a parut nesfirsit de lung am auzit un zgomot infundat, semn ca piatra a atins fundul avenului. Eram ingroziti. O asemenea senzatie nu mai traisem niciodata.

Am coborit la cabana ginditori. I-am povestit totul lui Mircea si pina noaptea tirziu nu am vorbit decit despre cei - 114,5 m pe care urma sa-i coborim a doua zi.

Dimineata am plecat spre aven cu o mica stringere de inima si daca unul dintre noi ar fi propus intoarcerea, am fi acceptat-o toti. In sfirsit am ajuns la aven, am innodat cele doua corzi, le-am amarat de bradul din apropiere si le-am dat drumul in haul negru. Eu mi-am luat inima in dinti si am inceput sa cobor. Teama si angoasa mi-au disparut. Eram in Stina Tomii si coboram cea mai mare verticala din tara .Dupa primii metri coarda nu mai atingea peretii si eu coboram inconjurat de o lumina crepusculara

Ajuns pe conul de grohotis din fundul avenului, mi-am asteptat cei doi colegi, am vizitat avenul si apoi a inceput urcarea. Totul a mers rapid si fara probleme. In aproximativ 30 de minute fiecare dintre noi a fost sus. Eram toti fericiti, si in special eu care mi-am vazut visul meu de speolog implinit.

Gigi Dragomir